

Hun avslørte onde tvillinger

Rosilin Kotakkathu Varughese (25) er en av Norges yngste leger med doktorgrad. Når folk spør forklarer hun forskningen som en såpeopera.

10. juni fullførte Rosilin K. Varughese sin siste eksamen på medisinstudiet ved NTNU. Under en måned etter, 1. juli, leverte hun sin doktorgradsavhandling samme sted. Snittalderen ved avlagt doktorgrad innen medisin og helsefag var i 2015 40,2 år for kvinner og 39,8 år for menn. Varughese er 25 år.

– Jeg tror jeg har vokst på å ta doktorgraden, sier Varughese. Hun mener at å forske selv har gjort henne mer kritisk til forskning.

– Nå tar jeg ikke alt for god fisk. Man føler at man har fått se bak gardinen i teateret, fått mer innblikk i det som skjer bak scenen.

Forskning innbakt i studiet

Høsten 2012 ble det opprettet egne forskerlinjer ved alle de medisinske fakultetene i Norge for å rekruttere flere medisinerer til forskning, forbedre organiseringen av forskerutdannelsen og å fremme vitenskapelig holdning til medisinsk virksomhet. Forskerlinjen ved NTNU er bygget opp rundt det ordinære medisinstudiet.

– Vi har et ekstra år i løpet av studiet som er satt av til forskning og ellers jobber de fleste med forskningen sin parallelt med studiet.

En ting overrasket Varughese i arbeidet:

– Hvor sårbar forskning er. Jeg har sett hvor viktig det er å gjøre de rette statistiske analysene og ikke tolke feil, sier hun.

– Helsetilbudet vårt er evidensbasert. Man får litt mer respekt for hva det betyr.

Jakter brunmalte skurker

Varughese har forsket på én type ondartet hjernesvulst, nærmere bestemt astrocytomer. Ved hjelp av immunhistokjemi har hun testet ulike proliferasjonsmarkører for å fremheve kreftceller i svulstvev. Eller, som hun sier når venner og kjente spør, hun har avslørt onde tvillinger:

– Se for deg at du lever i en såpeoperaverden der du møter et par tvillinger. Du vet at noen er gode og andre onde, men det er ofte vanskelig å se forskjell på dem, forklarer Varughese.

– For å finne ut hvilke tvillinger som er gode og hvilke som er onde dunker vi de onde i brunmaling. I et hav av liknende mennesker vil de som er brune stå ut og man kan raskt finne ut hvor mange av dem man har med å gjøre.

Jo flere markerte celler, jo verre er det for pasienten.

– Forskningen gjør at vi kan tilrettelegge behandlingen for pasienter etter hvor ondartet svulsten er.

Rosilin K. Varughese er trolig landets yngste med doktorgrad. Hun slo broren Jobin med 110 dager da hun i oktober disputerte ved NTNU. Foto: Julie Kalveland

Konkurrerte med broren

Valget av tema for doktorgraden kom fra familiært hold. Faren er anestesilege. Broren spesialiserte seg til å bli barnelege, og har allerede en doktorgrad.

– Broren min tipset om at det er viktigere hvem man velger som veileder enn hvilket prosjekt man velger, sier Varughese.

– Prosjektet blir man både glad i og lei av i løpet av doktorgradsperioden, i perioder

«Jeg har sett hvor viktig det er å ikke tolke analysene feil»

hvor man er lei er det en trygghet å ha en god veileder bak seg.

Det er ikke tydelig at den blide doktorgradsstipendiaten har blitt lei. Så mener hun også at hun gjorde et godt valg av veileder. Utover det legger hun ikke skjul på et visst konkurranseinstinkt. Storebroren Jobin var også en ung doktorand.

– Har det vært en konkurranse?

– Kanskje mer for meg enn for ham, ler hun. Han sa «prøv å slå meg hvis du kan», men

han sa også at jeg skulle gjøre så godt jeg kan. Han har vært den som har heiet mest på meg.

Men Varughese trakk det lengste strået.

– Jobin disputerte med avhandlingen sin ni dager før 26-årsdagen. Jeg disputerte 119 dager før 26-årsdagen, sier hun og smiler.

– Forelesere må leke mer

4. oktober disputerte Varughese. Nå når både medisinstudiet og doktorgraden er i boks er det på tide å komme seg videre. Nå søker hun turnusplass, men på lang sikt kunne hun tenke seg å forelese.

– Forskjellen på en god og en dårlig foreleser er så stor, sier hun og lener seg frem over bordet:

– Det er forskjellen på å sitte aller ytterst på stolen, og å lene seg tilbake – og sovne! Forskjellen på hvor man sitter på stolen, hvor interessert man er i faget... er en makt som ligger i foreleserens hender. Og hvis foreleseren bare leker seg litt mer – så kan det bli så bra!

Det er ikke vanskelig å se for seg en lekende, engasjert Varughese i en full forelesningssal foran en PowerPoint fylt av gode og onde tvillinger. Men først: Turnus.

Julie Kalveland

julie.kalveland@legeforeningen.no
Samfunnspolitisk avdeling